

որով պիտի պահէր իրեն ընտանի իմաստը միայն, թողլով նորերը թարգմանչին ուղեղին մէջ: Ոչ, թարգմանութեանց մէջ հայ բառերը նոր իմաստներ չեն զգեցեր, այլ՝ այսպէս ըսեմ՝ տան յոյն բնակիչն ելեր եւ հայն է մտեր, ոչ թէ հայն եկեր է բնակակցելու յոյնին հետ ու կազմելու հայ-հոռոմ ընտանիք մը: Այս է իմ համոզումս, եւ կարծեմ՝ թէ այս ուղղութեամբ կարգացուելու են նախնեաց թարգմանութիւնք, եւ շինուելու են բառարանք:

Այդ հայացնէր: դրութենէն ուրիշ կարելոր հետեւութիւն մ'ալ հանելու ենք: Այս ինքն է՝ թէ կահուց, անօթոց եւ ըսպասուց այն ծառայութիւնքը, որ կը յիշատակուին թարգմանեալ գործերու մէջ, եւ տոհմային մատենագրութենէն յիշուելու առիթը չէ ներկայացեր, սովորաբար Հայոց կենցաղին մէջ ալ կային, որով թարգմանիչք հարկ չեն տեսեր զանոնք եւս փոխելու կամ հայացնելու: Սովորաբար՝ կ'ըսեմ, որպէս զի զատենք Ս. Գրքոց մէջ անոցմէ ոմանց յատուկ զիրքը կրօնական պաշտամանց մէջ եւ այլուր:

4. — Փոփոխումն սպասուց եւ կոչմանց: — Մեր թուած կահերէն մեծագոյն մասն՝ հանուած ոսկեղարու հայ կամ հայացած մատենագրութենէն, հարկաւ ժամանակա-